

Arrest

nr. 237 102 van 18 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 april 2020.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 26 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek tot internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Albanië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

In de eerste plaats stelt de commissaris-generaal dat er in casu steunmaatregelen werden verleend gezien de problemen die verzoeker verklaart te hebben met zijn hersenen. Zo wordt er een attest voorgelegd waaruit blijkt dat het IQ van verzoeker 47 bedraagt en maakt hij gewag van geheugenverlies. Betreffende deze geheugenproblemen stelt de commissaris-generaal vast dat dit louter is gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen en ligt er geen medisch attest voor waaruit dit zou blijken. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd er rekening gehouden met de door verzoeker geattesteerde situatie. Er werden regelmatig vragen herhaald of opnieuw geformuleerd en er was de mogelijkheid om bijkomende pauzes te vragen.

Verzoeker betwist niet dat er tijdens het persoonlijke onderhoud rekening werd gehouden met zijn begripsmoeilijkheden, maar dat er hier geen rekening mee is gehouden ten opzichte van de impact op zijn verklaringen en de geloofwaardigheid hiervan. Hij stelt dat de resultaten van het neuropsychologisch onderzoek worden miskend. Verzoeker stelt dat uit het stilzwijgen van een arts of psycholoog omtrent de impact van een bepaalde diagnose op de capaciteiten van de betrokkene om een coherent en

consistent asielrelaas te doen, niet af te leiden valt dat er geen impact zou zijn of de betrokkene daarom in staat zou zijn om een coherent en consistent relaas te brengen. Verzoeker erkent zelf dat in het onderzoek niet uitdrukkelijke uitspraak wordt gedaan omtrent de concrete gevolgen van het resultaat, maar vindt het evident dat zijn beperkte intellectuele capaciteiten een impact hebben op de manier waarop verzoeker zaken beleeft en in hoeverre hij in staat is hierover te rapporteren. Hij stelt dat verzoekers mentale beperking is geminimaliseerd.

De Raad stelt vooreerst vast dat niet wordt betwist dat er tijdens het persoonlijk onderhoud rekening werd gehouden met de door verzoeker geattesteerde situatie. Verder bevestigt verzoeker zelf dat het louter gaat om een attest waarin de intellectuele capaciteiten worden vastgesteld, en wordt er niet uitdrukkelijk gesproken over de gevolg hiervan. Er wordt ook niet betwist dat er geen medische attest voorligt betreffende de beweerde geheugenproblemen van verzoeker. Verzoeker toont zelf niet aan welke gevolgen de beperkte intellectuele capaciteiten van verzoeker hebben, hij beperkt zich tot te stellen dat dit uit het attest kan worden afgeleid.

Meer concreet stelt verzoeker dat het een combinatie betreft van zijn beperkte intellectuele capaciteiten en de enorme stress waar hij onder stond. Om die reden stelt verzoeker dat hij twee aanvallen, die van februari 2019 met die en die van 25 november 2018, heeft verward. Hij stelt het document van de ziekenhuisopname van 25 november 2018 zijn verklaringen betreffende de aanval bevestigt en stelt dat dat dit medisch document door de verwerende partij aan de kant wordt geschoven met een summiere motivering.

Wat betreft het contact van verzoeker met zijn familieleden betreurt verzoeker het dat hij niet werd geconfronteerd met de contradicties en onaannemelijkheden die de verwerende partij heeft vastgesteld. Betreffende het contact met zijn moeder stelt verzoeker dat hij dit nummer door omstandigheden niet meer had. Verder bevestigt verzoeker dat er andere manieren waren om met haar in contact te komen, maar wenste hij dit niet te doen omdat hij vreesde dat zij daardoor in de problemen zou komen. Hij wachtte liever tot zij contact opnam met hem.

Betreffende verzoekers facebookcontacten stelt hij dat een "like" of het "bevriend" zijn met iemand op facebook niet hetzelfde is als een werkelijke contact met zijn familieleden. De foto die op zijn "wall" zou zijn gedeeld zou afkomstig zijn van zijn broer, die amper 10 jaar is en zijn oudere broer mist. De "like" door het profiel van S. K. betreft volgens verzoeker een account gedeeld door zijn beide ouders en hij is ervan overtuigd dat deze like van zijn moeder komt.

Betreffende de relatie tussen verzoeker en H. stelt hij dat dit niet kan worden vergeleken met een 'gemiddelde' relatie tussen twee geliefden en dat verzoeker door zijn beperkte intellectuele capaciteiten niet in staat is om zelf achter info over H. te vragen en geen standaard gesprek kan voeren. Waar wordt gesteld dat H. had gezegd dat hij naar België zou komen stelt verzoeker dat hier verschillende verklaringen voor zouden kunnen zijn en dat opnieuw rekening dient te worden gehouden met zijn profiel.

Waar verzoeker stelt dat hij het betreurt niet meer te kunnen reageren op de bevindingen van de commissaris-generaal, stelt de Raad dat verzoeker tijdens zijn verhoor de mogelijkheid heeft gehad om alles weer te geven waarnaar werd gevraagd. Verzoeker toont het tegendeel alvast niet aan. Betreffende de verduidelijkingen die verzoeker nog maakt, kan verwezen worden naar wat hierover infra nog wordt gesteld.

Verzoekers betoog doet geen afbreuk aan bovenstaande motivering. Zo stelt de commissaris-generaal dat er sprake is van meerdere tegenstrijdigheden of onduidelijkheden. Meer bepaalt stelt de commissaris-generaal dat (i) verzoeker tijdens zijn verhoor slechts één incident ter sprake brengt, en dat verwarring door stress en verdriet de tegenstrijdigheid niet weerlegt, meer bepaalt dat er geen constante verklaringen worden afgelegd over het aantal ziekenhuisbezoeken, over de sleutelmomenten in verzoekers leven, meer bepaald agressie omtrent zijn geaardheid, dat (ii) verzoekers moeder hem in het verleden meermaals heeft geholpen en het weinig plausibel is dat er geen contact meer zou zijn uit schrik voor de gevolgen hiervan, dat (iii) er een facebookprofiel van verzoeker werd gevonden dat hij niet heeft vermeld, en hetgeen enkele dagen na het persoonlijk onderhoud op het CGVS niet meer te consulteren viel, en dat er een "like" was van een profiel met de naam van de vader en dat (iv) verzoeker het gebrek aan info omtrent H. niet kan dekken door te stellen dat hij hem niet zoveel sprak, nu verzoeker zijn familienaam niet weet, zijn werk, zijn interesses of iets weet over de familie van H., hetgeen als basisinformatie kan worden gezien. Verzoeker bewijst het tegendeel van bovenstaande

vaststellingen niet en beperkt zich tot loutere beweringen of tot te stellen dat er andere verklaringen mogelijk zijn, en dat het logisch is dat er sprake is van lacunes en vergissingen gelet op de beperkte intellectuele capaciteit van verzoeker. Zoals supra reeds gesteld had verzoeker de kans om op het persoonlijke onderhoud alle voor hem belangrijke elementen weer te geven en toont hij niet aan dat hij hier niet de mogelijkheid toe had.

Verzoeker verwijst ten slotte naar de bescherming vanwege de Albanese autoriteiten. Hij is van mening dat de door de commissaris-generaal aangehaalde informatie onvoldoende is om te concluderen dat verzoeker in geval van terugkeer zou kunnen rekening op bescherming van de Albanese autoriteiten. Verzoeker haalt andere rapporten aan die zouden stellen dat de initiatieven genomen door de autoriteiten geen weerslag vinden in de praktijk en dat er minder info is over de situatie buiten Tirana, waarvan verzoeker afkomst is, namelijk het noorden van Albanië. Hij stelt dat het waarschijnlijk is dat de traditionele denkwijze ook heerst bij de leden van het politiekorps daar. Hij stelt dat het hem niet kan worden verweten dat hij niet eerder de hulp van de autoriteiten heeft ingeroepen, gelet op de traditionele context waarin hij zich bevindt alsook zijn eerdere ervaringen dat zijn gedragen door de samenleving als zeer laakbaar worden beschouwd.

De commissaris-generaal heeft omtrent de bescherming van de lokale autoriteiten in Albanië vastgesteld dat verzoeker zelf aangeeft nooit beroep te hebben gedaan op de politie. Het loutere feit dat verzoeker zijn belagers niet heeft herkend kan niet worden weerhouden als reden waarom hij niet naar de politie zou stappen. Dat de politie in zijn regio tegen homoseksualiteit zou zijn leidt verzoeker louter af uit het feit dat de politie hetzelfde zou denken als zijn belagers, hetgeen een louter hypothetische veronderstelling betreft. Verzoeker kan geen concrete voorbeelden ter sprake brengen waarom hij denkt dat de politie tegen homoseksuelen zou zijn. Verder wordt vastgesteld dat verzoeker ook geen verdere stappen ondernam als gevolg van de aanvallen op hem, zoals het onder handen nemen van een advocaat. Er kan dus niet worden vastgesteld dat verzoeker de aanwezige beschermingsmogelijkheden in Albanië heeft uitgeput. De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet heeft verzoekende partij voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr.19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In haar pleitnota van 26 mei 2020 merkt verzoekende partij vooreerst op dat aangezien voormeld bijzondere machtenbesluit geen enkele aanwijzing bevat omtrent de concrete vorm die een "pleitnota" dient aan te nemen, noch omtrent de inhoud hiervan, doch hierover het volledige stilzwijgen bewaart, zij zich in voorliggende pleitnota beperkt tot een repliek op de argumenten geformuleerd in de beschikking van 26 maart 2020.

Vervolgens stelt verzoekende partij dat wat de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde feiten betreft, de motivering van de beschikking niet toelaat om te begrijpen waarom de Raad van mening is dat de feiten die zij aanhaalt als reden voor haar vertrek uit Albanië niet geloofwaardig zouden zijn. De motivering is immers, aldus verzoekende partij, beperkt tot een samenvatting van de argumenten uiteengezet in het verzoekschrift, gevolgd door een samenvatting van de argumenten van de beslissing van het Commissariaat-generaal, waarna slechts wordt gesteld dat zij het tegendeel van de vaststellingen van het Commissariaat-generaal niet bewijst.

"Verzoekende partij heeft evenwel", zo vervolgt ze haar pleitnota, "op verschillende punten niet gepoogd het tegendeel aan te tonen van de vaststellingen gedaan door het CGVS, maar heeft deze vaststellingen wel sterk genuanceerd en heeft aangetoond dat het CGVS de lat bij haar beoordeling van

de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, al te hoog gelegd heeft en onvoldoende rekening heeft gehouden met individuele omstandigheden die een invloed hebben op de mate waarin verzoeker in staat is om volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoekende partij heeft verschillende argumenten aangehaald die leiden tot de conclusie dat vergissingen in hoofde van verzoeker, die volgens het CGVS leiden tot de vaststelling van de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, volgens haar daarentegen niet van dien aard zijn dat ze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn relaas”.

Volgens verzoekende partij verduidelijkt de beschikking in geen enkele zin welke mening de Raad toegedaan is met betrekking tot de geloofwaardigheid van haar verklaringen, rekening houdende met de elementen die in het verzoekschrift naar voor geschoven worden. Het is haar, zo poneert ze, dan ook niet duidelijk waarom de Raad van mening is of althans lijkt dat deze argumenten geen afbreuk kunnen doen aan de vaststellingen van het Commissariaat-generaal.

Vervolgens laat verzoekende partij gelden: *“Ook over de impact van het medisch document dat verzoeker neerlegde op de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, bewaart de beschikking het volledige stilzwijgen. Hiermee wordt het belang miskend van documenten ter ondersteuning van verklaringen afgelegd in het kader van verzoeken om internationale bescherming. Het belang van documenten ter staving van een asielrelaas, en in het bijzonder het belang van het onderzoek van de mate waarin deze documenten ter ondersteuning van het asielrelaas kunnen dienen, werd in rechtspraak van verschillende instanties nochtans al talrijke keren benadrukt. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, wanneer een asielzoeker documenten aanlevert ter ondersteuning van zijn verzoek om bescherming, er op de asielinstanties een onderzoekplicht met betrekking tot deze documenten rust. In haar arrest Singh t/ België van 2 oktober 2012 heeft het hof gesteld dat: (...) (citeert)”.*

Uit dit arrest vloeit voort, aldus verzoekende partij, dat het loutere feit dat er twijfels bestaan met betrekking tot de geloofwaardigheid van iemands verklaringen, de asielinstanties niet ontslaat van hun taak om het risico in de zin van artikel 3 EVRM te onderzoeken, onder meer door na te gaan of de neergelegde documenten de in twijfel getrokken geloofwaardigheid niet kunnen herstellen. Verzoekende partij geeft aan dat dit principe werd bevestigd door de Raad en verwijst in dit verband naar welbepaalde rechtspraak. Verwijzende naar andere arresten, stelt verzoekende partij dat de Raad het grote belang bevestigde van een rigoureuus onderzoek naar de bewijswaarde van neergelegde documenten, ook wanneer de geloofwaardigheid van het asielrelaas in twijfel wordt getrokken en wanneer de verzoeker slechts kopieën van documenten neerlegt. Ze citeert uit die rechtspraak en voegt er vervolgens aan toe dat dit principe voorts uitdrukkelijk wordt bevestigd in de bijdrage *“L'administration de la preuve en matière d'asile: principes et illustrations”* van raadsleden R. Ishema, O. Roisin en F.X. Groulard in het boek *“10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming”*.

In het verzoekschrift wordt beargumenteerd, zo luidt de pleitnota verder, waarom verzoekende partij van mening is dat het Commissariaat-generaal niet heeft voldaan aan de onderzoeksplicht die op haar rustte met betrekking tot dit document. De beschikking spreekt zich volgens verzoekende partij niet uit over de bewijswaarde van dit document, en met name over de mate waarin deze documenten ter ondersteuning van het asielrelaas komen. Omwille van bovenstaande elementen voldoet de beschikking naar de mening van verzoekende partij niet aan de motiveringsplicht vervat in de artikelen 149 van de Grondwet en artikel 39/65, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij meent dat de argumenten geformuleerd in het verzoekschrift wel degelijk toelaten vast te stellen dat zij, rekening houdende met haar profiel, een afdoende gedetailleerd en coherent verhaal heeft gebracht en dit bovendien heeft gestaafd met een belangrijk bewijsstuk, waaruit blijkt dat zij reeds eerder het voorwerp uitmaakte van daden van vervolging. Hoewel haar relaas inderdaad enkele lacunes en vergissingen bevat, zijn deze, aldus verzoekende partij, perfect te verklaren vanuit haar profiel, waarvan de impact op haar verklaringen niet mag worden onderschat. Verzoekende partij meent dat op basis van haar verklaringen en van de eerder door haar ondergane vervolgingsfeiten kan worden afgeleid dat zij in haar land van herkomst gepercipieerd wordt als homoseksueel, als gevolg waarvan zij geen familiale ondersteuning meer geniet en in haar stad van herkomst vervolgd wordt.

Daarnaast stelt verzoekende partij dat *“II.2. Wat betreft de bescherming door de Albanese autoriteiten”*, zij ook met de motivering van de beschikking met betrekking tot de mogelijkheid voor haar om bescherming te verkrijgen van de nationale autoriteiten in Albanië, niet akkoord kan gaan. Ze wenst te benadrukken dat uit het loutere feit dat zij op het ogenblik van de feiten of achteraf geen beroep deed op de hulp van de Albanese autoriteiten, niet kan worden afgeleid dat zij in gebreke blijft te bewijzen dat

haar nationale autoriteiten niet in staat of onwillig zouden zijn om haar te helpen. Verzoekers om internationale bescherming kunnen volgens verzoekende partij allerlei redenen hebben om hun land te ontvluchten vooraleer zij de bescherming van de autoriteiten hebben kunnen inroepen, namelijk persoonlijke redenen en/of het feit dat zij ervan kunnen uitgaan dat deze autoriteiten hen niet de nodige bescherming kunnen bieden. Deze personen kunnen in dat geval, aldus verzoekende partij, niet verwacht worden de hulp van hun autoriteiten effectief in te roepen en af te wachten en in tussentijd in hun land van herkomst te blijven, waar zij gevaar lopen. *“Verzoekers om internationale bescherming kunnen dan ook”,* zo luidt het in de pleitnota, *“op basis van objectieve informatie aantonen dat zij in hun concrete situatie geen effectieve bescherming kunnen verwachten vanwege hun nationale autoriteiten. De motivering van de bestreden beslissing dat “een verzoeker om internationale bescherming [...] aannemelijk [moet] maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput”, kan dan ook geenszins gevolgd worden.”*

Volgens verzoekende partij werd *“Bovenvermeld principe (...) reeds bevestigd door Uw Raad in het arrest n° 207 442 d.d. 31 juli 2018, waarin werd benadrukt dat alle relevante elementen, eigen aan de zaak, in rekening dienen te worden gebracht bij de beoordeling van de vraag of een verzoeker om internationale bescherming in zijn land van herkomst beroep kan doen op een “effectieve bescherming” van de autoriteiten in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. De vraag of de persoon in kwestie zich in het land van herkomst reeds tot de autoriteiten gericht heeft en de eventuele reactie van deze autoriteiten, is slechts een van de elementen die in dit opzicht een rol spelen. Uit deze rechtspraak vloeit voort dat bij de beoordeling van de vraag naar de nationale beschermingsmogelijkheden rekening dient te worden gehouden met eventuele obstakels – zowel juridische als praktische – die de toegang van de betrokkene tot een effectieve bescherming zouden kunnen belemmeren. De persoonlijke situatie van de betrokkene – en met name diens kwetsbaarheid – alsook de aard van de ondervonden problemen kunnen een dergelijke praktische belemmering van toegang tot een effectieve bescherming vormen.”*

Verzoekende partij wijst erop dat in het verzoekschrift wordt verwezen naar objectieve informatie waaruit volgens haar blijkt dat in Albanië belangrijke praktische belemmeringen bestaan voor het verkrijgen van toegang tot een effectieve bescherming vanwege de Albanese autoriteiten in het concrete geval van verzoekende partij als kwetsbare persoon die met homofoob geweld te maken kreeg. De aangehaalde rapporten spreken onder meer van het feit dat de wetgeving ter bescherming van LGBTI geen zichtbare toepassing kent in de praktijk en deze mensen nog steeds te maken krijgen met zeer sterke discriminatie en homofoob geweld. Deze omstandigheden vormen, zo merkt verzoekende partij op, een belangrijke praktische belemmering voor het verkrijgen van effectieve bescherming in hoofde van verzoekende partij.

Verzoekende partij oppert dat *“de bestreden beschikking”* zich opnieuw beperkt tot een loutere samenvatting van haar argumenten op dit punt, maar daarentegen geen motivering bevat die haar toelaat te begrijpen waarom ondanks deze volgens haar belangrijke informatie wordt geoordeeld dat zij niet aantoonbaar dat het haar aan effectieve nationale bescherming ontbreekt. Alleen al om deze reden dient te worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing behept is met een belangrijke motiveringsfout, aldus verzoekende partij die hieraan toevoegt de mening te zijn toegedaan dat in het verzoekschrift op afdoende wijze wordt aangetoond dat haar toegang tot een effectieve bescherming door de Albanese autoriteiten in haar concrete situatie niet gegarandeerd is.

Volgens verzoekende partij dient op basis van bovenstaande vaststellingen te worden geconcludeerd dat zij door middel van haar verklaringen alsook door middel van de door haar neergelegde documenten wel degelijk aannemelijk maakt dat zij haar thuisland ontvlucht is uit vrees voor vervolging omwille van haar seksuele geaardheid. *“Conform artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980, dient te worden aangenomen dat het feit dat verzoeker eerder het voorwerp uitmaakte van vervolging, een duidelijke aanwijzing vormt dat zijn vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoekende partij meent dat geen dergelijke redenen voorhanden zijn.”*, zo besluit de pleitnota.

3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in voormelde pleitnota van 26 mei 2020, waarin zij in grote mate haar verzoekschrift herhaalt en voorts algemene opmerkingen en kritiek formuleert, geen concrete en valabele elementen of argumenten bijbrengt die hetgeen eerder in de bestreden beslissing en in de beschikking van 26 maart 2020 *in concreto* met betrekking tot haar persoonlijke situatie en verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

3.3. In zoverre in de pleitnota wordt aangevoerd dat rekening houdende met haar profiel, verzoekende partij een afdoende gedetailleerd en coherent verhaal heeft gebracht, wijst de Raad op en kan niet worden voorbijgegaan aan de motivering in de bestreden beslissing waaruit evenwel het tegendeel blijkt:

“Er dient tevens gewezen te worden op meerdere tegenstrijdigheden die een smet werpen op de geloofwaardigheid van het door u aangehaalde relaas.

Hoewel u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aangeeft dat u na uw kus met H.(...) in november geen contact meer met hem had of probeerde te nemen (CGVS, p. 21), zei u bij uw interview op de DVZ dat u H.(...) ontmoette tot aan uw vertrek als hij in de stad op bezoek was en dat hij u zei dat hij ook naar België zou komen toen u in Albanië was (Vragenlijst dd. 11 juni 2019, vraag 5). Ook zei u bij de DVZ dat u de laatste maand geen contact meer had met H.(...) (Vragenlijst dd. 11 juni 2019, vraag 5). Dat u slechts spreekt over de laatste maand indien jullie al sinds november 2018 geen contact meer gehad zouden hebben, is opmerkelijk. Gewezen op deze tegenstelling tussen het feit dat u enerzijds zei dat u geen contact meer had met H.(...) sinds jullie kus en anderzijds zei dat H.(...) u zei dat hij ook naar België zou komen, geeft u aan dat H.(...) het u in november zei (CGVS, p. 30). Even later zegt u evenwel dat u pas in maart, toen u uit de kerk kwam beslist had om naar België te komen (CGVS, p. 30). Er dient dus vastgesteld te worden dat u geenszins een verklaring heeft kunnen bieden voor deze ernstige tegenstrijdigheid aangaande het al dan niet hebben van contact met H.(...) na jullie kus.

Ook aangaande het aantal keer dat u naar het ziekenhuis moest doordat u belaagd werd, bent u tegenstrijdig. Daar waar u bij de DVZ nog gewag maakte van twee gelegenheden waarbij u geslagen werd door gemaskerde mannen, met name een keer in februari 2019 waarbij u naar het ziekenhuis werd overgebracht en een andere keer in november 2018 waarbij u met veel pijn in uw zij naar het ziekenhuis moest (Vragenlijst dd. 11 juni 2019, vraag 5), brengt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS slechts één incident ter sprake waarbij u geslagen werd, gewond was aan uw been en naar het ziekenhuis ging (CGVS, p. 14). U geeft aan dat u naast uw ziekenhuisopname ten gevolge van het incident van 25 november 2018 niet meer naar het ziekenhuis bent gegaan (CGVS, p. 30). Gewezen op deze tegenstrijdigheid aangaande het aantal keer dat u ten gevolge van een aanval naar het ziekenhuis moest, blijft u bij uw laatste versie en zegt u dat u de datum verwarde door stress en verdriet (CGVS, p. 30). Uw repliek weerlegt echter geenszins de voornoemde tegenstrijdigheid. Dat u geen consistente verklaringen aflegt over het aantal keer dat u in het ziekenhuis belandde doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen. Het betreft hier geen tegenstrijdigheid over een kleine gebeurtenis, maar over toch wel een sleutelement in uw vervolgingsrelaas, met name het aantal keer dat u naar het ziekenhuis diende te gaan omwille van agressie tegen uw geaardheid.” (eigen onderlijning)

Verzoekende partij kan derhalve bezwaarlijk voorhouden haar relaas op een coherente wijze te hebben uiteengezet. De Raad wijst erop dat voormelde vastgestelde tegenstrijdigheden geenszins betrekking hebben op details, doch daarentegen wel op essentiële elementen met betrekking tot de kern van verzoekende partij haar vluchtrelaas.

Waar in de pleitnota wordt opgeworpen dat ofschoon haar relaas inderdaad enkele “lacunes en vergissingen” bevat, deze perfect te verklaren zijn vanuit verzoekende partij haar profiel, en met name de volgens haar niet te onderschatten impact op haar verklaringen, beklemtoont de Raad in de eerste plaats dat voormelde contradicties in verzoekende partijen haar verklaringen, met name omtrent het feit of zij al dan niet nog contact had met H. na hun kus in november 2018, een uitermate essentieel element in het kader van haar relaas nu dit de aanleiding zou zijn geweest van de problemen nadien met haar vader die een toevallige getuige zou zijn geweest van die zoen met H., waarna het hek van de dam was en verzoekende partij thuis niet meer welkom was -verzoekers vader zou hem toen hebben gezegd dat hij zijn zoon niet meer is en dat hij thuis geen voet meer mocht binnenzetten, waarop hij vervolgens buitenhuis diende te overleven-, en daarnaast aangaande het feit of verzoekende partij eend- dan wel tweemaal naar het ziekenhuis ging na agressie tegen haar persoon omwille van haar homoseksuele geaardheid, geenszins dus als “vergissingen” of “lacunes” kunnen worden afgedaan. De vastgestelde tegenstrijdigheden hebben geenszins betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of verband houden met het vertrek van verzoekende partij uit haar land van herkomst.

Verzoekende partij kan niet worden gevolgd en zij legt hiervan geen overtuigend (medisch) bewijs neer, waar zij voorhoudt dat de tegenstrijdigheden en vaagheden in haar verklaringen toegeschreven kunnen worden aan haar profiel, met name het feit dat zij blijkens het door haar aangebrachte

neuropsychologisch attest zeer laag scoort qua intellectuele capaciteiten (het attest vermeldt een IQ van 47). Immers, ofschoon verzoekende partij meermaals op de impact hiervan wijst en deze impact benadrukt, legt zij tot op heden geen enkel, laat staan een onderbouwd medisch attest neer waaruit zou (kunnen) blijken dat haar geringe intellectuele capaciteiten enige invloed hebben op het volwaardig afleggen van verklaringen en het naar voren brengen van een coherent en consistent relaas. Uit niets blijkt, nu dit niet/nergens uit het bijgebrachte neuropsychologisch attest blijkt en geen enkel ander (medisch) attest voorligt waaruit dit zou kunnen blijken, dat verzoekende partij niet in staat is om volwaardige verklaringen af te leggen, zoals in het verzoekschrift en de pleitnota op algemene, doch niet onderbouwde wijze wordt voorgehouden. Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat zij niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen en de door haar beweerde beleefde gebeurtenissen op een correcte en coherente wijze weer te geven. Haar argumentatie dienaangaande vermag dan ook geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheden, net als daarnaast de vastgestelde vaagheid van vele van haar verklaringen, te verklaren.

Uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal blijkt daarenboven dat verzoekende partij over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. De Raad stelt vast dat de verhoren op een normale wijze hebben plaatsgevonden. Dat verzoekende partij zich overigens wel degelijk en goed bewust is van de inhoud en impact van haar verklaringen, blijkt uit de vaststelling dat zij haar verklaringen doelbewust aanpaste naargelang de vraagstelling en inzonderheid wanneer zij door de commissaris-generaal nadrukkelijk op ongerijmdheden in haar verklaringen werd gewezen. Dienaangaande kan o.a. gewezen worden op de motivering in de bestreden beslissing, welke steun vindt in de gegevens in het administratief dossier en waarbij het volgende wordt (vast)gesteld: *“U geeft aan dat u sinds u in België bent geen contact meer gehad heeft met uw moeder, vader, broer of zus (CGVS, p. 8). Als reden stelt u dat u toen u naar België kwam van nummer veranderde en dat u daardoor het nummer van uw moeder en uw zus niet meer had (CGVS, p. 8). U meent dat u niet geprobeerd heeft hen te bereiken (CGVS, p. 8). Gewezen op het feit dat dit toch opmerkelijk is in het licht van uw verklaringen dat uw moeder u steeds ondersteunde door u eten te geven in de maanden dat u voor uw vertrek buiten woonde op straat en in de kerk en u hielp uw reis te bekostigen (CGVS, p. 5-6, 11). Hierop gewezen zegt u uiteindelijk dat u geen telefoon heeft en dat u het nummer niet kan vinden (CGVS, p. 8). Het doet dan ook de wenkbrauwen fronsen dat u even later aangeeft dat u vanuit België wel in contact stond met V.(...), de directeur van het ziekenhuis wiens nummer u wel onthouden had (CGVS, p. 13). U meent dat het nummer van V.(...) wel bewaard bleef in uw telefoon en dat van uw moeder niet (CGVS, p. 14). Dat u in eerste instantie zegt dat u geen telefoon hebt en nadien uit uw verklaringen blijkt dat u er wel degelijk een had in België is niet consistent en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde gebrek aan contacten met uw gezinsleden.”*

De uitleg die verzoekende partij eerder *post factum* in het verzoekschrift voor voormelde vaststelling gaf, met name dat *“In juni 2019 is verzoekers eigen gsm stuk gegaan. Hij is vervolgens een tijdje zonder gsm gebleven, tot hij in september 2019 een eenvoudig toestel (geen smartphone) kon lenen van Albanese medebewoners in het opvangcentrum. Er zit dan ook geen enkele inconsistentie in het feit dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud zei geen telefoon te hebben, maar wel een gehad te hebben bij aankomst in België”*, overtuigt niet en houdt geen steek. Immers, nu verzoekende partij zelf aangeeft dat zij sedert september 2019 van Albanese medebewoners in het opvangcentrum een gsm-toestel kon lenen, valt dit moeilijk te rijmen met haar uitleg aan de commissaris-generaal tijdens het persoonlijk onderhoud in oktober 2019 geen telefoon te hebben. Het wijzigt hoe dan ook niets aan het feit dat van verzoekende partij kon worden verwacht tijdens haar persoonlijk onderhoud de juiste en ware toedracht te vertellen omtrent het al dan niet beschikken over een telefoon en het feit dat, zoals ze pas naderhand opwierp, haar gsm zou zijn stuk gegaan. Verzoekende partij bleef hier evenwel in gebreke, door hieromtrent wijzigende en incoherente verklaringen af te leggen.

Niets wijst er aldus op, en het tegendeel wordt geenszins door haar aangetoond, dat de cognitieve en geringe intellectuele capaciteiten van verzoekende partij haar zouden belemmeren in het afleggen van coherente en consistente verklaringen. Uit de door verzoekende partij bijgebrachte stukken blijkt niet dat haar ‘profiel’, zoals zij het omschrijft, haar ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat haar (gemoeds-)toestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekende partij slaagt er aldus niet in aan te tonen dat haar beperkte verstandelijke vermogen de oorzaak is van haar vage, onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen. In de mate verzoekende partij voorhoudt onder veel stress te staan, merkt de Raad op dat iedere verzoeker blootstaat aan een

zekere vorm van stress tijdens de gehoren, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen.

Gelet op het voorgaande, wordt derhalve geen afbreuk gedaan aan de grond in de beschikking van 26 maart 2020 waar wordt opgemerkt: *“De Raad stelt vooreerst vast dat niet wordt betwist dat er tijdens het persoonlijk onderhoud rekening werd gehouden met de door verzoeker geattesteerde situatie. Verder bevestigt verzoeker zelf dat het louter gaat om een attest waarin de intellectuele capaciteiten worden vastgesteld, en wordt er niet uitdrukkelijk gesproken over de gevolg hiervan. Er wordt ook niet betwist dat er geen medische attest voorligt betreffende de beweerdde geheugenproblemen van verzoeker. Verzoeker toont zelf niet aan welke gevolgen de beperkte intellectuele capaciteiten van verzoeker hebben, hij beperkt zich tot te stellen dat dit uit het attest kan worden afgeleid.”*

3.4. Verzoekende partij haar beperkte verstandelijke vermogens bieden bovendien geen verklaring of rechtvaardiging voor de vaststelling dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud geen open kaart speelde omtrent haar Facebookprofielen, in welk verband de bestreden beslissing op goede grond het volgende aanduidt: *“Vervolgens staan ook de vaststellingen aangaande uw facebookaccount haaks op uw beweringen over uw beweerdde gebrek aan contacten met uw gezin. Gevraagd naar uw facebookprofiel, zegt u dat u er een heeft gehad en verwijst u naar een profiel op naam van uw neefje E.(...) G.(...) (CGVS, p. 9). U geeft aan dat u nog andere profielen had, maar dat die nu gehackt zijn en noemt een profiel van vroeger op naam van ‘N.(...) K.(...)’ (CGVS, p. 9). Verder zegt u dat u zich geen andere profielnamen herinnert (CGVS, p. 9). Evenwel botste het CGVS op een facebookprofiel waarvan met uitermate veel zekerheid gezegd kan worden dat het om uw profiel gaat gezien dit blijkt uit verschillende gegevens. De gebruikersnaam van dit profiel is ‘A.(...) S.(...) K.(...), hetgeen overeenkomt met uw naam op de documenten die u voorlegt, met name A.(...) S.(...) K.(...). De url is [https://www.facebook.com/a.\(...\).k.\(...\).3](https://www.facebook.com/a.(...).k.(...).3) Op dit profiel wordt aangegeven dat de persoon in kwestie afkomstig is van Tropojë en school liep in B.Curri. Op 6 mei 2019 werd op dit profiel een foto gepost in Manderfeld te Luik, hetgeen overeenkomt met het adres waar u momenteel woont. Ook uit de foto's van dit profiel blijkt dat het om u gaat. De vaststelling dat u dit facebookprofiel niet vermeldde, doet vermoeden dat er informatie op te vinden is die u wilt verborgen houden voor de Belgische asielinstanties. De vaststelling dat dit facebookprofiel wel nog consulteerbaar was op de dag van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS maar enkele dagen nadien niet meer, versterkt dit vermoeden. Uit dit facebookaccount valt af te leiden dat u in tegenstelling tot uw verklaringen wel nog in contact staat met uw gezin en dat u zelfs nog contact heeft met uw vader. Op 29 september likete S.(...) K.(...), iemand met de naam van uw vader, een foto die u postte met dit profiel en bovendien zijn u en S.(...) K.(...) vrienden op facebook. Op 12 september 2019 deelde uw broer A.(...) nog een foto van u op zijn facebookwall.”*

Dat verzoekende partij, die niet ontkent dat het betreffende Facebookaccount A.S.K. inderdaad het hare is, tijdens haar persoonlijk onderhoud op 17 oktober 2019 verklaarde zich geen andere profielnamen (meer) te herinneren, kan bezwaarlijk overtuigen, te meer nu in een niet zo ver verleden in mei 2019 nog een foto vanop verzoekende partij haar adres in Luik werd gepost en recenter nog activiteiten op haar persoonlijke Facebookpagina geschiedden, zoals uit de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier blijkt, welke niet wordt ontkracht of weerlegd. Het wijzigt bovendien niets aan en doet geen afbreuk aan de vaststelling dat waar op de dag van verzoekende partij haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal het bewuste Facebookprofiel nog consulteerbaar was, dit enkele dagen nadien niet meer was, hetgeen, zoals in de bestreden beslissing pertinent wordt opgemerkt, het vermoeden bevestigt dat verzoekende partij bepaalde informatie heimelijk verborgen wil houden, hetgeen een bewuste keuze is en niet kan worden toegeschreven of verschoond door verzoekende partij haar beperkte intellectuele capaciteiten.

3.5. Voorts dient te worden beklemtoond dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de vaststellingen en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Gelet op o.a. verzoekende partij haar contradictoire verklaringen omtrent essentiële elementen in haar relaas, haar uitermate vage verklaringen en compleet gebrekkige kennis en informatie omtrent H., haar beweerdde homoseksuele vriend en spilfiguur in haar vluchtrelaas, en haar vage en geenszins overtuigende en doorleefde verklaringen omtrent de problemen die zij in haar land van herkomst zou hebben gekend en waarbij zij meermaals zou zijn omsingeld en belaagd omwille van haar geaardheid, komt de geloofwaardigheid van verzoekende partij haar vluchtrelaas in grote mate in het gedrang, zoals eerder al werd vastgesteld.

In weerwil van wat verzoekende partij voorhoudt, vormt het door haar neergelegde document inzake haar ziekenhuisopname in Albanië geenszins een begin van bewijs van en vermag het de geloofwaardigheid van haar verklaarde problemen niet te herstellen of om te buigen. Immers, zoals door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing pertinent wordt opgemerkt, maakt het document aangaande verzoekende partij haar ziekenhuisopname van 25 november 2018 weliswaar gewag van verwondingen aan haar linkerbeen door harde voorwerpen, maar wordt hierin niet geconcretiseerd hoe verzoekende partij deze wonden precies zou hebben opgelopen. Uit dit stuk blijkt geenszins en kan allerm minst worden afgeleid dat de verwondingen aan verzoekende partij haar been, waarvan sprake in het document, het gevolg zouden zijn van een incident waarbij zij omsingeld en belaagd zou zijn geweest omwille van haar seksuele geaardheid. In zoverre verzoekende partij dit voorhoudt, beperkt zij zich aldus tot een louter blote bewering die zij geenszins hard of aannemelijk weet te maken. Bovendien dient in dit verband er opnieuw op te worden gewezen dat, zoals eerder werd vastgesteld, de geloofwaardigheid van die beweerde incidenten op erg losse schroeven staat, gelet op de zeer vage en weinig overtuigende verklaringen hieromtrent en inzonderheid verzoekende partij haar manifest tegenstrijdige verklaringen omtrent het aantal keer dat zij naar het ziekenhuis diende te gaan na beweerd homofob geweld jegens haar persoon, vaststellingen die door verzoekende partij niet worden ontkracht of weerlegd. Verzoekende partij kan derhalve niet worden gevolgd in haar argumentatie als zou voormeld attest inzake haar ziekenhuisdiploma aantonen dat er in haar hoofde sprake is van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Hoe dan ook blijkt uit niets en verzoekende partij toont niet aan dat, daargelaten de geloofwaardigheid van haar verklaarde problemen, zij hiervoor of in geval van eventuele nieuwe problemen in de toekomst bij een terugkeer naar Albanië, niet op hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten kan rekenen.

In de pleitnota van 26 mei 2020 wordt thans nogmaals erkend en bevestigd dat *“verzoeker op het ogenblik van de feiten of achteraf geen beroep deed op de hulp van de Albanese autoriteiten”*. Volgens de verzoekende partij is het feit of men zich al dan niet tot zijn eigen nationale autoriteiten heeft gewend slechts een van de vele elementen die in overweging dienen te worden genomen bij de beoordeling of een verzoeker om internationale bescherming op effectieve nationale bescherming aanspraak kan maken. Verwijzende naar rechtspraak van de Raad, werpt ze op dat *“bij de beoordeling van de vraag naar de nationale beschermingsmogelijkheden rekening dient te worden gehouden met eventuele obstakels – zowel juridische als praktische – die de toegang van de betrokkene tot een effectieve bescherming zouden kunnen belemmeren. De persoonlijke situatie van de betrokkene – en met name diens kwetsbaarheid – alsook de aard van de ondervonden problemen kunnen een dergelijke praktische belemmering van toegang tot een effectieve bescherming vormen.”*

De Raad beklemtoont dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of aannemelijk maken waarom hij geen of nagenoeg geen enkel beroep heeft gedaan op de nationale autoriteiten. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. In zoverre zij op veeleer algemene wijze gewag maakt van eventuele obstakels die bij de beoordeling van de vraag naar nationale beschermingsmogelijkheden in ogenschouw dienen te worden genomen, zowel juridische als praktische, laat zij na aan te tonen welke obstakels haar persoonlijk zouden hebben belemmerd in haar toegang tot eventuele bescherming vanwege de Albanese autoriteiten, waarbij dient te worden benadrukt dat zij nooit enige poging heeft ondernomen om toegang tot haar nationale autoriteiten te zoeken, laat staan te bekomen. Immers, verzoekende partij liet geheel na haar verklaarde problemen bij de Albanese autoriteiten aan te kaarten en aan te klagen, hetgeen zij uitdrukkelijk erkent. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er evenwel net in bescherming te verkrijgen tegen zijn of haar belager(s) en eventuele verdere problemen die deze zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Verzoekende partij nam evenmin contact op met een advocaat, noch ondernam ze enige andere poging om haar problemen bij lokale dan wel internationale instanties in haar land van herkomst kenbaar te maken, zoals bijvoorbeeld de Ombudsman of een opvanghuis voor LGBTI-personen, zoals er blijkens de informatie vervat in het administratief dossier een in de Albanese hoofdstad is. Uit niets blijkt dat verzoekende partij een van dergelijke pistes heeft overwogen, laat staan dat zij effectief enige poging heeft gedaan om voor haar verklaarde problemen in Albanië hulp en/of bescherming te zoeken. Verzoekende partij beweert weliswaar zeer algemeen, doch maakt niet *in concreto* aannemelijk dat zij - die beweerdelijk na enkele wintermaanden buitenhuis te hebben geleefd, waarbij zij blijkens haar verklaringen haar tijd o.a. in een kerk in Tropojë heeft doorgebracht, om vervolgens naar een voor haar vreemd land te reizen om hier bescherming te vragen en die in staat was voor de Belgische asielinstanties te vertellen wat haar overkomen was-, een dermate kwetsbaar profiel heeft dat zij niet in staat zou zijn om beroep te doen op de hulp en bescherming van de autoriteiten in haar land van herkomst voor de door haar ingeroepen problemen. Verzoekende partij weet hierin niet te overtuigen, net zoals haar evenmin onderbouwde stelling dat *“de aard van de ondervonden problemen kunnen een dergelijke praktische belemmering van toegang tot een effectieve bescherming vormen”* ook niet overtuigt.

Verzoekende partij laat in haar pleitnota van 26 mei 2020 in dit verband tevens gelden dat uit *“objectieve informatie (...) blijkt dat in Albanië belangrijke praktische belemmeringen bestaan voor het verkrijgen van toegang tot een effectieve bescherming vanwege de Albanese autoriteiten in het concrete geval van verzoeker als kwetsbare persoon die met homofoob geweld te maken kreeg. De aangehaalde rapporten spreken onder meer van het feit dat de wetgeving ter bescherming van LGBTI geen zichtbare toepassing kent in de praktijk en deze mensen nog steeds te maken krijgen met zeer sterke discriminatie en homofoob geweld. Deze omstandigheden vormen een belangrijke praktische belemmering voor het verkrijgen van effectieve bescherming in hoofde van verzoeker.”* Dat de Albanese maatschappij betreurenswaardig genoeg nog erg conservatief is en dat veel mensen homofoob en transfoob gedrag vertonen, hetgeen soms aanleiding geeft tot fysiek en/of psychisch geweld ten aanzien van LGBTI, wordt *in casu* door de Raad net als eerder door de commissaris-generaal niet betwist. Echter, uit niets blijkt, gelet op verzoekende partij haar totale nalaten in haar land van herkomst hulp en/of bescherming te zoeken, een nalaten waarvoor zij bovendien geen aannemelijke en afdoende verklaring biedt, en verzoekende partij toont niet *in concreto* middels concrete en overtuigende elementen aan dat zij in Albanië voor haar verklaarde problemen, of ingeval van eventuele nieuwe problemen in de toekomst, geen toegang heeft tot de Albanese autoriteiten en dat deze niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te bieden. Waar verzoekende partij meent in haar pleitnota en verzoekschrift op afdoende wijze aan te tonen dat haar toegang tot een effectieve bescherming door de Albanese autoriteiten in haar concrete situatie niet gegarandeerd is, weet zij aldus geenszins te overtuigen en kan zij niet in het minst worden gevolgd, gelet op haar totale nalaten daadwerkelijk voor haar verklaarde problemen toegang en mogelijke bescherming bij haar nationale autoriteiten te zoeken, een nalaten waarvoor zij geen aannemelijke en afdoende verklaring biedt. Een algemene verwijzing naar algemene informatie volstaat, in weerwil van verzoekende partij haar algemene verzuchtingen, geenszins om het tegendeel aan te tonen. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, doch verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke.

Uit niets blijkt derhalve, gelet op hetgeen voorafgaat, dat het verzoekende partij aan nationale bescherming ontbreekt, zoals eerder in de bestreden beslissing en de beschikking werd vastgesteld.

Daargelaten dat verzoekende partij, zoals al werd opgemerkt, geenszins afdoende aantoont dat zij in het verleden werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, maakt zij niet aannemelijk dat, en zij geeft geen afdoende uitleg waarom, zij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. Zij kan zich dan ook niet dienstig beroepen op voormelde bepaling.

3.7. De Raad wijst er voorts op dat een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet, zoals in voorliggend geval die van 26 maart 2020, geen arrest is, doch een (voorlopige) rechtshandeling alvorens recht te spreken. Het opzet van een dergelijke beschikking bestaat erin aan de partijen de grond mee te delen waarop de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter zich steunt om te oordelen dat het niet vereist is dat de partijen nog mondelinge opmerkingen op een terechtzitting van de Raad voordragen, doch het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden, zoals dit gebeurd is in voormelde beschikking. Geen enkele bepaling schrijft voor dat in een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet, waarin de partijen uitdrukkelijk op de mogelijkheid gewezen worden om binnen de

termijn van 15 dagen na het versturen van de beschikking te vragen om wel degelijk en alsnog te worden gehoord en alzo mondeling ter zitting hun opmerkingen met betrekking tot de grond in de beschikking te formuleren, omstandig op en omtrent elk van de door partijen aangebrachte argumenten wordt ingegaan en gemotiveerd.

De Raad dient *in casu*, na de vraag tot horen en te dezen voormelde pleitnota van verzoekende partij, een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en waarbij hij aangeeft waarom de verzoeker om internationale bescherming al dan niet in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het is evenwel niet noodzakelijk dat hierbij expliciet op elk aangevoerd argument wordt ingegaan. De Raad is er, inzonderheid gelet op zijn volheid van rechtsmacht, en in weerwil van wat verzoekende partij lijkt voor te houden, geenszins toe gehouden ieder afzonderlijk argument van het verzoekschrift te beantwoorden, doch het volstaat dat uit zijn motivering blijkt waarom de verzoekende partij geen nood aan internationale bescherming aantoon, zoals *in casu* gelet op de vaststelling dat zij niet aantoon dat het haar voor haar verklaarde problemen, daargelaten de geloofwaardigheid ervan, aan nationale bescherming ontbeert (cf. RvS 22 juli 2013, nr. X). De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen (RvS 26 juni 2019, nr. X). De verplichting van artikel 149 van de Grondwet elke rechterlijke uitspraak met redenen te omkleden, houdt niet in dat de rechter moet antwoorden op elk argument dat tot staving van een middel is aangevoerd, maar geen afzonderlijk middel vormt. (RvS 8 maart 2018, nr. X, nv Dranaco).

3.8. Verzoekende partij beperkt zich in haar pleitnota voor het overige tot het verwijzen naar rechtspraak, in welk verband de Raad aanstipt dat zijn rechtspraak geen precedentswaarde heeft en dat elk dossier individueel dient te worden onderzocht en beoordeeld zoals *in casu* geschiedt, en naar rechtsleer, welke evenmin bindend is, alsook het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder voorts echter concrete en valabele argumenten bij te brengen die de vaststellingen gedaan in de bestreden beslissing en de grond in de beschikking van 26 maart 2020 in een ander daglicht kunnen plaatsen.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS